

El nou eix París-Madrid

La visita del rei d'Espanya rellança les relacions entre els dos estats

Ernest UDINA

La gran acollida que els mitjans de comunicació francesos realitzaren al rei Joan Carles en la visita a França del 8 a 10 de juliol és la mostra definitiva que, malgrat tants contenciosos històrics, França ha sabut rentar la seva consciència en admetre Espanya a la CEE.

La porta geogràfica, natural, d'Espanya envers Europa, l'Estat francès, ha estat també la porta política de l'ingrés a la CEE. S'ha de donar en això tot el mèrit que correspon a Mitterrand, més encara quan la decisió d'obrir la porta a Espanya li pot comportar seriosos problemes electorals amb els agricultors del sud. Cal dir, però, que, fins i tot Giscard i el mateix Chirac, que per motius de política interna tant s'han oposat a l'ingrés espanyol, haurien acabat fent el mateix.

De la visita del rei d'Espanya a França, la primera del cap d'estat a un país europeu després de la signatura del tractat d'adhesió a la CEE, destaca especialment un comunicat final, que aquesta vegada no és protocolari, sinó que arriba, fins i tot, a fixar una trobada anual entre el cap d'estat francès i el president del govern espanyol, institucionalitzant, així, al màxim nivell els «seminaris ministerials» que s'endegaren ara fa dos anys. Els francesos han tingut molt d'interès a equiparar aquest pacte amb el mateix

acord de trobada anual dels presidents del govern d'Itàlia i de Gran Bretanya.

Ha nascut, doncs, un nou eix París-Madrid. Caldrà que neixi, sentimentalment, un millor tipus de relació entre els pobles espanyol i francès. Barallats ben sovint, i especialment en els darrers anys, per motius de pesca i terrorisme, ni l'un ni l'altre no tenen massa a guanyar en les

disputes, també, ben sovint, provocades per les diferents mostres del xovinisme francès. Hem assistit, però, a un canvi politico-institucional d'aquestes relacions. Com editorialitzà *Le Monde*, ara «quasi ja no hi ha Piri-neus».

Malgrat aquest triomfalisme, de moment, és evident que els interessos de França i Espanya xocaran ben sovint en els intermi-

nables debats a l'interior de la CEE. A la llarga, però, l'eficàcia del nou pacte no estarà tant en l'eix París-Madrid en si mateix com en la perspectiva de futur d'Europa. Aquesta és la interpretació del nou pacte que en els seus discursos s'han aventurat a donar tant el president francès com el cap de l'Estat espanyol. Espanya coincideix amb França en una pertinença a l'OTAN, però no en l'organització militar de l'Aliança. La cooperació en matèria de seguretat que fixa el nou pacte històric permet a Espanya d'arreglar-se en la posició militar més autònomament europea.

En un recent document, en el marc del projecte *Eureka* proposat per Mitterrand (projecte civil, però amb evidents aplicacions en el camp de la seguretat), el Partit Socialista Francès ha decidit per primera vegada obertament que la força nuclear pròpia de França no és solament nacionalista sinó que també abraça la RFA.

«Es perillós creure que la solidaritat europea pot substituir l'ombrel·la nord-americana, però també ho és abandonar Europa a la protecció d'un país exterior al nostre continent»: aquesta frase de l'esmentat document és clau per comprendre la nova línia de defensa autònoma europea, en la qual França rep el suport d'Espanya. Com que també Espanya és ja des d'ara un dels països de la CEE més determinats a fomentar la unió política europea, el nou acord amb el veí francès supera els límits d'un eix Madrid-París, per esdevenir un nou motor de la construcció europea. Aquesta pot ser a la llarga la gran eficàcia del nou «pacte de família».

Joan Carles I i François Mitterrand